

ligheden ere til Gavn for nogen af Parterne. Jeg tror ikke, at det er særlig i Arbejdsgivernes Interesse, at denne Bestemmelse opretholdes. Hensigten med vort Forslag er altsaa kort og klart den, at disse Forhold, hvor man har Arbejdskontrakter og Thyndekontrakter, komme ind under de samme Bestemmelser som andre Lejeforhold, saaledes at de paagældende have Ret til at forlange $\frac{1}{2}$ Aars Opstjelse til Fraflytning den 1ste Maj. Vi gaa ud fra, at den Stilling, som disse Arbejdere have, kan være meget trykkelige for dem, idet de altid maa være usatte for, hvor de have en mindre god Arbejdsherre, at blive fastede ud paa Gaden midt i Vinterens Hjerte, og at dette ikke alene for dem, men ogsaa for Kommunerne, kan være til stor Ulejlighed og Byrde, behøver jo ikke nærmere Paavisning. Hvis f. Eks. en enkelt Mand havde en halv Snes saadanne Arbejdere, som han saaledes smed paa Gaden midt om Vinteren, vilde det være en ikke ringe Byrde for Kommunen og en ikke ringe Ulejlighed, naar den saaledes skulde staffe alle disse Familier Husly. Jeg tror derfor, at det vilde være heldigt baade for Arbejderne og for Kommunerne, om denne Bestemmelse ophævedes, og jeg tror ikke, at det kunde skade nogen som helst. Entelte mere inhumane Godsejere eller Arbejdsgivere vilde det naturligvis kunne skade, idet de da ikke vilde kunne have Svøben over deres Arbejderses Hoveder, saaledes som de nu maaske have den, men for de allerflestes Vedkommende vilde Ophævelsen af denne Bestemmelse ingen Betydning have. Forslaget er saa let overflueligt, saa man behøver ikke at spille flere Ord derpaa. Jeg haaber, at det vil blive modtaget med Velvilje, og skal afvente, hvad der yderligere maatte fremkomme.

Judenrigsministeren (Ingerslev):

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bestfinder sig i en Misforstaaelse ved den Forklaring, han gav af § 4 af Forordningen af 1848. § 4, 1ste Stykke, det, som de ærede Forslagsstillere vilde bibeholde, angaar Lejemaal. Der staar: „Ved fremtidig Udlejen af Huse og Boliger paa Landet til Husmænd og Inderstes bliver at iagttage“ o. s. v. Nu vil det ærede Medlem have, at det skal være den eneste Bestemmelse, og han vil udlette Resten af Paragraffen. Og hvad staar saa i Resten af Paragraffen? Der staar: „Dog skal berørte Forstift ej komme til Anvendelse med Hensyn til de Husbeboere, som ere i Husets Ejers faste Tjeneste, og skulle disse som Følge heraf, naar Tjenestetiden lovligen ophører, fra-

flytte den i Forbindelse med Tjenesten dem overdragne Bolig med Tilliggende“, og der gives altid 4 Ugers Frist. Den ærede Taler vil altsaa se, at i dette andet Tilfælde, hvor vedkommende staa i fast Tjeneste, er der ikke Tale om nogen Lejekontrakt, der vil i Reglen være Tale om Udleje af Frihølig — der er altsaa ogsaa andre Bestemmelser i Forordningen af 1848, der ikke kunne komme til Anvendelse der — der vil være Tale om Frihølig, og Forholdet vil ophøre, naar Thyndeforholdet opløses. Vedkommende kan ikke vilkaarlig jage den, der tjener ham, bort, han kan kun gøre det med Overholdelsen af Thyndelovens almindelige Forstifter. Det vil være disse, som komme til Anvendelse, og hvis man vedtog det, det ærede Medlem foreslog, vilde det kun føre til, at Vedkommende bleve ringere stillede, end de ere nu, men de vilde alligevel ikke komme ind under Lejemaalet, thi de ere ikke Lejere. Et ganske andet Spørgsmaal er det jo, om det Forhold er uforsvarligt, at man giver vedkommende Hus eller Bolig, som Del af hans Løn. Det har jeg aldrig opfattet saaledes; mange Steder er det meget heldige Forhold, men ganske vist gælder der særegne Regler ogsaa for dette Forhold, og det er navnlig Bestemmelsen om de 4 Uger. Selv om Thyndeforholdet, som det maa kaldes, opløses, skal der gives vedkommende 4 Ugers Frist til Fraflytning. Jeg antager ikke, at der kan fordes Vederlag for disse 4 Uger, det kommer an paa, hvorledes Thyndekontrakten er skrevet, men det vil meget ofte være en Frihølig, og det er det, man tidligere meget ofte ikke har set, at der maa gøres Forskelt paa Bortleje og saa det, at der er givet Vederlag i en Thyndekontrakt. At det for øvrigt i og for sig kan være rigtigt at overlade de vedkommende frit Hus, forekommer mig indlysende. Her er ogsaa den Mærkelighed til Stede, at den Regel kun vil gælde, for saa vidt de vedkommende falde ind under Begrebet „Husmænd og Inderstes“. Det er noget, man maa vel agte og erindre, at Bestemmelserne i Forordningen af 27de Maj 1848 angaar Husmænd og Inderstes og Lejemaal med disse, men ikke med nogen som helst anden. Altsaa, hvis f. Eks. en Gartner lejer, gælder det ikke ham, en Mand, der ikke kan regnes for en Husmand og Inderste. Men i og for sig forekommer det mig, navnlig efter de Røster, der lyde i den senere Tid, at Opfattelsen paa Landet er bleven den, at det er heldigt at staffe saa mange som muligt Bolig paa gode Vilkaar, og derfor forekommer det mig at være en stor Urimelighed at ville nægte,